

Během let existence Jizerské noty si její dramaturg a režisér Pavel Vinklát - Děčko vysloužil pověst dost dobrého šamana, který dovede u vlídných i zarputilých duchů svých rodných hor vydundat pro festival takřka vždycky přinejmenším slušné počasí. Letošní sedmadvacátý ročník tramského festiválku, uspořádaný 28. a 29. září v Hejnicích u Frýdlantu, byl výjimkou potvrzující pravidlo. Větry duly, déšť dštil a mraky se valily oblohou rychlostí nevídanou ani v Bondarčukově Vojně a míru. V

Vojna a mír po hejnicku

foto: Iva Zůčková ©

pátek odpoledne jsme nad Hejnicemi ještě zahlédli útržky modrého nebe a sluníčko několikrát rozklenulo mezi mraky nádhernou duhu, ale to bylo taky poslední hezké, co nebe předvedlo. Se soumrakem se začalo vše horšit. Naprostým vrcholem pak bylo, když si to do campu přihasila, jen tak, na otočku, aby se zbavila nástrojů, polovina kapely Bezeřešeho! Že prý letos musí vyhrát všechno a tak pospíchají na country bál do Ferdinandova, do hospody U Cimpla, soutěžit a rozbít tombolu. Na bále, který Jizerskou notu otevíral, hrála skupina **Hazard**, předtančení provedli

Wings

The

a

proběhlo i to, za čím tam šli Bezeřešeho. To vše již tradičně. Zda všechno, a co vlastně, Bezeřešeho vyhráli jsem se nedozvěděl. Mikloš se Zdenálem zarytě mlčeli a Hanička s Radkou povídaly cosi o neuvěřitelných předmětech v chatičce. HUUU!

Sobotní ráno rozhodlo zcela jednoznačně, že pršet už nikdy nepřestane. Na postavení festivalového pódia na rozmoklé louce hejnického autocampu nikdo ani nepomyslel. Všem bylo jasné, že strávíme celý den v místním biografu... Již řadu let patří k tradicím JN sobotní dopolední Potlach v kině, který tentokrát proběhl formou Belmondova rozhovoru s **Honzou Dobiášem**

dlouholetým redaktorem tramské rubriky Táborový oheň v časopise Mladý svět. Součástí rozhovoru o tomto jeho, a nejen jeho, záslužném díle, byly i ukázky z rubriky. Jednotlivé bloky rozhovoru prokládala svými písničkami nejúspěšnější mladá kapela letošního festivalového léta, jihočeská

Epy de Mye

. Oproti předchozím byl tento Potlach v kině ochuzen o projekci fotografií a různých dokumentů, které ho v minulých letech výrazně zpestřovaly. Stalo se tak zřejmě pod tlakem času, neb v kině toho večera běželo řádné filmové představení a JN zde musela končit nejpozději v 19.30. Rozhovor okleštěný o veškerou dokumentaci byl pro mne poněkud nezajímavý. V podstatě

jsem se nic nového nedozvěděl, ale nejspíš za to může moje již poměrně dlouhá paměť. Pro mladší diváky to mohlo být vzrůšo, nevím... Potlach v kině nezachránila ani Epy de Mye. Její hraní bylo povídáním rozkouskováno natolik, že veškerý dojem z písniček mi tentokrát vyšuměl takřka dovytracena - a že mám ty "epydemycké" hodně rád! Doufám, že ostatním divákům dala muzika víc, vždyť Epy de Mye hrála (jako vždycky) nadoraz.

Po okleštěném Potlachu v kině následovala poměrně krátká přestávka na oběd. Diváci i muzikanti se po něm vraceli do kina na 14. hodinu, aby hlavní, soutěžní část programu mohla začít o hodinu dřív a skončit mnohem časněji, než by tomu bylo pod širým nebem v autocampu. Širé nebe se zatím docela slušně vyčistilo, ale vodou do hloubky nasáklá louka by učinila mnohahodinový koncert záležitostí k stání v blátě a stále dující silné větry by roznesly zvuk písní do všech koutů Jizerských hor, jenom ne k nám. Zlatej bijásek!

Soutěž probíhala v péči zkušeného moderátora Honzy Dobiáše, který přesně v souladu s nutností hnal dění co možná nejrychleji vpřed. Otevíral ji jediný místní reprezentant, tříčlenný soubor **Spolktrio** z Liberce. V Hejnicích jsme ho viděli před

Už jste viděli duhu do kaluže spadlou?

foto: Iva Zůčková ©

dvěma lety a od té doby se nic nezměnilo. Jen cédéčko kapela vydala. Doufám, že pouze pro okruh nejbližších přátel. Skončili na šestém, předposledním místě. * U kapely **Hluboké nedorozumění**

běžně hrající na solidní úrovni, se v soutěžích poměrně často objevuje syndrom jakéhosi strnutí, které brání muzikantskému rozletu, odvazu a otevření se divákům. Historie se v Hejnicích, žel, opakovala. Nicméně, poslední místo v diváckém hlasování si Hlubokáci rozhodně nezasloužili. * Přes všestrannou kvalitu soutěžního vystoupení

Lístku

musím říci, že se mi už líbil víc. Tentokrát jsem měl pocit určité dosebeuzavřenosti kapely, která jakoby hrála spíš pro sebe, než pro diváka. Přesto to bylo vystoupení velmi dobré a třetí místo v hlasování diváků odpovídá odvedenému výkonu. Lístek zvedl laťku hodně vysoko a ta se tam udržela až do samého konce soutěže. * Dívčí soubor

Přelet M. S.

z Blovic na Brdech přijel na JN poprvé a sklídl u publika tak nadšenou odezvu, že jsem očekával i lepší, než páté místo v divácké soutěži. Páni v hledišti jsou ale vždycky hlučnější a od dam soubor čtyř pěkníc bez pohledného mládence asi mnoho bodů nenasbírá. Buď jak

bud', Přeletky byly super! * Pátá startovní pozice patřila

Epy de Myi

, která byla druhou a poslední provoúčastnicí JN. O této kapele jsem si dlouho předem myslel, že divácké hlasování vyhraje. Skončila v polovině tabulky a mě se maně vtírá otázka, nebyli-li Epy de Myci trochu poškození účastí v Potlachu... *

Sekvoj

, nejstálejší účastnice JN, hrála letos v oslabení (Karolína Skalníková na mateřské dovolené) a možná právě to ji vybičovalo k preciznímu, dokonale odpíchnutému vystoupení. Skončila na druhém místě. * JN letos vyhrála, zaslouženě a ne poprvé, multifolková kapela

Bezefšeho

, aniž by nasadila svůj trampský megahit

Komár

. K jistě skvělým trofejím, které získala předchozího večera, tak přibylo, díky divákům, putovní, mnohokilové a špatně uskladnitelné dřevěné monstrum zvané Jizerská nota, a dále, vinou poroty, pěvecká cena pro Honzu Nohu a instrumentalistické ocenění pro Vlastu Marušáka - Timila. Vystoupení Bezefšeho bylo brilantním vyvrcholením soutěžní části programu. Byl by to pro ně určitě velice šťastný ročník, kdyby vystoupení na JN nebylo zároveň rozlučkou s Timilem Marušákem. Timil kapelu opouští po dlouhém rozhodování a velmi nerad, pod tlakem úskalí, která nakladl život do cesty jeho muzikantství...

Soutěž skončena, na scénu nastupují hosté festivalu **Wabi Daněk & Miloš Dvořáček**. Postižen členstvím v porotě jsem o toto vystoupení zcela přišel: napřed porotní sedánek a potom, konečně, po celoodpolením bedlivém sledování soutěže, na vzduch, na čerstvé povětrí, a k hranici, která zakrátko vzplála ve slavnostní oheň. Byly u něj vyhlášeny výsledky (publikované na FOLKtimu již 1. října) a za účasti kapel ze soutěže a mnoha dalších muzikantů se zde rozjela volná, převážně hudební zábava. U slavnostního ohně, stejně jako už celé odpoledne předtím, nezapršelo. Větry ale duly stále s neslábnoucí silou a za pomoci zdivočelých plamenů rozháněly kamarády od ohně. Nepovedlo se jim to a daleko za půlnocí se přece jen trochu usadily. Poslední vytrvalci odcházeli od ohně až nad ránem. Bylo u něj hezky. Jeho očistný plamen vše v dobré obrátil. I počasí bylo po rozbřesku jak v Itálii. Neděle byla větrná, leč převážně slunná.